

ΚΡΙΜΑ

στούς λογίους μας που δεν είχαν το κουράγιο να βγούνε με την υπογραφή τους και να διαμαρτυρηθούν, εν όνόματι των γραμμάτων και της λογικής, γι' αυτό που ζητούσαν να κόψουν πέντε δέκα γραμματοκάπηλοι στον Παλαμά!

Κρίμα σ' αυτούς! Μιά κυρία, ή κ. Παρρέν, έκαμε ό,τι δεν έκαμαν αυτοί, κ' έβαλε τα πράματα πολύ καλά στη θέση τους, με τό ώραίο άρθρο της που έδημοσίεψε στην «Ακρόπολι».

ΠΡΕΠΕΙ

να μείνη στην ιστορία κι' ένας άθánατος διάλογος του Μιστριώτη με κάποιον φίλο του, που θυμίζει λίγο τους διαλόγους του Φασουλή και του Περιλάτου.

— Πρώ παντός είμαι πατριώτης! εφώναζε ο γλωσσοπνίχτης, αφήνοντας από το θυμό γιατί του καταπατούσαν τα γλωσσικά του οικόπεδα.

— Δεν έχεις δικιο! του απάντησε ο φίλος του.

Μη λησμονείς πως πρώ παντός είσαι Μιστριώτης!

Κι' ένα άλλο πιο χαριτωμένο: 'Ο ίδιος γλωσσοπνίχτης μας φόδερσε και είπε:

— 'Η αυτοί θα παύσουν να εκχυδαίζουν τους αρχαίους πονητάς, ή έγω θ' αναγκασθώ να πάρω τα παιδιά μου και να φύγω!

Τέτοιον καλό δε θα το δή ποτέ ή κατακαμένη ή 'Ελλάδα. Νάσαστε βέβαιοι.

'Η άλλη φόδερα του πως θα παραιτηθί από το Πανεπιστήμιο, είναι λίγο τσαρλατάνικη. Γιατί κι αν παραιτηθί, θα παίρνη τον ίδιο μισθό, αφού έχει συμπληρωμένα τα χρόνια της συντάξεώς του.

ΜΙΑ

φλίχος κολακούνθη, μ' άλλους λόγους ο γνωστός άερολόγος Χρ. 'Ηλιθιόπουλος, έμιλησε εύφραδέστατα την παρελθούσαν Κυριακήν εν τή αίθουση της 'Εταιρίας των Φίλων του Λαού, ένώπιον της ξεπεσμένης Μεγαλειότητος των γραμμάτων (ούτως απέκλεσε τον κ. Μιστριώτην ό ρήτωρ) και διαφόρων άλλων κυρίων, καυτηριάσας δριμύτατα τους διαστρεβλωτάς της ώραίας μας γλώττης και συστήσας την ίδρυσιν Φιλολογικής 'Ακαδημίας προς επίλυσιν διάφόρων πολιτικών και φιλολογικών ζητημάτων, και δή και του ζητήματος της γλώττης.

'Ανθρωπάκον απέκλεσε ο κ. 'Ηλιθιόπουλος τον Ψυχάρην, προδότης και όλετήρας του 'Εθνους απέκλεσε τους όπαδούς του, πύρ και θεϊον εξέήμεσε κατ' αυτών δια των μελιρρύτων άερολογημάτων του, κ' εν τέλει έφθέγγετο τιαδέ:

— 'Επειδή ή μαμακρίνη 'Ακαδήμεια μινει, ως

μη ώφειλε, κενή, έλθετε, άδελφοί, να ιδρύσωμεν μίαν άλλην από τούθλα!

'Η πρότασις του έγένετο ένθουσιωδώς δεκτή. 'Ο λόγος του έδημοσιεύθη εις την «Πρωϊαν» της παρελθούσης Τετάρτης, άρα ένεκρίθη. 'Ο κ. Μιστριώτης τον ήσπασθη δακρύων. 'Επειδή δι' ό τόπος άφθονεί από 'Ηλιθιούπουλους, υπάρχει έλπις οι άθηνάτοι της τουβλένιας αυτής 'Ακαδημίας να μίν είναι τεσσαράκοντα, αλλά τετρακόσιαι και πλέον χιλιάδες.

Λίαν προσεχώς έλπίζομεν να εύρεθώμεν εις την εύχάριστον θέσιν να σάς αναγγειλώμεν και τα όνόμασα των πρώτων ακαδημαϊκών, τα όποια θα πρωτοδημοσιευθούν εις την «Πρωϊαν», το έπίσημον δηλονότι όργανον των πολιτικών και φιλολογικών 'Ηλιθιούπουλων.

ΕΤΣΙ ΕΠΡΕΠΕ

να γίνη επί τέλους, κ' έτσι έγινε. Να πάη ένας από τους εκδότας των 'Αθηναϊκών έφημερίδων μέσα, να τον ακολουθήση και δεύτερος, και τρίτος, και δέκατος, αν ήταν δυνατόν, για να σταματήση αυτή ή άηδία, αυτή ή δολοφονική έπίθεσι κατά του 'Εθνους, που γίνεται αυτές τις μέρες από τις στήλες των περισοτέρων 'Αθηναϊκών έφημερίδων.

Δέν πρόκειται για την «'Ορέστεια» και για την «'Αντιγόνη» ούτε για τη γλώσσα πιά. Αυτές, όπως κατόνησαν, μπορεί να τις βρίζη κι' ό κ. Γιάνναρος της «'Εσπερινής» ακόμα με τα ένυπόγραφα και πολυδαρυσήμαντα άρθρα του Πρόκειται για το 'Εθνος που το σπρώχνουν οι άστειοι προς την τελείαν εξόντωσι, για να δημιουργήσουν ζήτημα, για να πουλήσουν εκατό διακόσια φύλλα παραπάνω, και να τσεπώσουν ισάριθμες πεντάρες.

Καλά τους έκαναν. 'Ο κ. Μπενή-Ψάλτης από την μια μεριά, κι' ό κ. Πρωθυπουργός από την άλλη, έδειξαν τό θάρρος που απαιτούσε ή κρίσιμη αυτή περίστασι. Φτάνει μονάχα να μη κουραστούν, να μη σταματήσουν στη μέση. 'Εξδν από τον εκδότη της «'Αστραπής», είναι κι' άλλοι που πρέπει να νοιώτουν πως ό τόπος αυτός, όσο κι' αν καταδικάστηκε από την κακή του μοίρα να τραβά ή ολοταχώς στον γκρεμό, έχει όμως και Νόμους που καμιά φορά λειτουργούν κ' έχουν τη δύναμι να βουλώνουν τάπύλωτα στόματα.

ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΑ

ψείρασμένα μαλλιά του Σαμψάκου, ένα μνημόσυνο 'Α-

λήθεια, αξίζε οι άγώνες του Μιστριώτη να στεφθούν με τά περίφημα αυτά μαλλιά, τα όποια τόσο ένθουσίασαν μερικά παιδιά και μερικούς δημοσιογράφους.

Κρίμα μονάχα που ό Σαμψάκος, αφού είχε που είχε τό ψαλίδι στα χέρια του, δεν έπήγε να κόψη, ύστερ' από τη θυσία των μαλλιών του, και μερικές άκάθαρτες γλωσσας Καθηγητικές και δημοσιογραφικές, για να λύση έτσι, σαν άλλος μέγας 'Αλέξανδρος, με τό ψαλίδι του τό γλωσσικό ζήτημα.

ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗ

την νύχτα ό κ. Ράλλης 'έδωσ' έξετάσεις για Πρωθυπουργός κ' έπέτυχε.

Κ' έτσι, εν μιζ νυκτι και μόνη, ελύθησαν δυό ζητήματα μαζί. Το Μιστριωτικό και το Πολιτικό ζήτημα.

Πάει πιά! 'Η Βουλή δεν διαλύεται. Το 'Υπουργείον μεταρρυθμίζεται. Κι' ό κ. Ράλλης μένει Πρωθυπουργός.

Αυτός μονάχα αποδειχτηκε πως μπορεί νάντιμετωπίση παλληκαρισια τη Δελιγιαννική δημοκοπία. 'Αν ήταν Πρωθυπουργός ό κ. Θεοτόκης την Κυριακή, τη Δευτέρα τό πρωί θα είχαμε παραιτησι 'Υπουργείου, όπως έγινε και με τα 'Ευαγγελικά.

Τίμιο αυτό που έκαμε τότε ό κ. Θεοτόκης. Με δυστυχώς ή δημοκοπία δεν πολεμείται μονάχα με την τιμιότητα. Θέλει και παλληκαριά. Κι' ό κ. Ράλλης έδειξε πως έχει και με τά παραπάνω την παλληκαριά που χρειάζεται γι' αυτόν τον πόλεμο.

Να τό εύχηθώμε λοιπόν όλοι μας, ός ό κ. Δελιγιάννης είναι ζωντανός και δεν είναι Πρωθυπουργός, να έχουμε πρωθυπουργό μας τον κ. Ράλλη, που ξέρει πολύ όμορφα και πολύ τεχνικά να τον βάζη στην θέση του, για να μίν πάθουμε και χειρότερα από κείνα που πάθαμε ως τώρα.

ΤΑ ΛΟΓΙΑ

τά φρόνιμα και τα χυσιά που είπε ό φοιτητής Καπετανάκης από 'ξω από τη Διεύθυνσι της 'Αστυνομίας στους συναδέλφους του, τη Δευτέρα τό πρωί, πρέπει να χαρακτηώνε με χυσιά γραμμата στην ιστορία του Πανεπιστημίου μας, πλάι στα προδοτικά λόγια του Μιστριώτη και των άλλων πετεινόμυαλων, για να τα ξεαγνίσουν.

— 'Εν όνόματι της τιμής σας, της Πατρίδος και του Πανεπιστημίου, διαλυθήτε! Μη θέλετε να αιμασοκυλίσετε την πρωτεύουσιν εις τόσον κρίσιμους περιστάσεις, έσωτερικώς και έξωτερικώς!

Αυτά είπε ό φρόνιμος και πατριωτικώτατος φοιτητής. Μα ποιός άκούει τους φρόνιμους έδω πέρα;

ΑΓΚΑΘΙΑ ΚΑΙ ΤΡΙΒΟΔΟΙ

4

JUDAS ERRANT

ΜΠΗΚΑΝ ΚΛΕΦΤΑΙΣ Σ' ΤΟ ΜΑΝΤΡΙ!

Ξυλά της βγήκανε της δόλιας Κυρά Νικολάκαινας τα γέλια, π' άβέλγητα σ' τα χάλια του δασκάλου της φύγανε. Θυμώτανε της ιστορίας π' άκουγε για των ληστών της τυρανίας κι' έτρεμε, μίν πάθουνε τα ίδια, κι' έπιανότανε ή καρδιά της. Ευχάριστημένη ήτανε όλο τό έχει της να δώση, φθάνει μόνο μια όρ' αρχήτερα να γλυτώση απ' τα νύχια τους. Το μεγαλείτερο βάσανό της ήτανε... ό άνδρας της, ναί, ό άνδρας της ό νευρικός και χωρατατζής, που εύκολα με της κακαίς του συνήθειαις μπορούσε να τους μπή σ' τη μύτη.

— Να! παλλικάρι μου, είπε σ' το Γεωργούλη που τη ζύγωσε, ό,τι τζουβαερικό έχω βρίσκεται σ' αυτό τό μαντύλι δεμένο. Τα χολήματά μας τα πήρατε απ'

τον άντρα μου. Μέσα σ' τό δισάκι...

— 'Ας το για τώρα τό δισάκι να ιδούμε τ' έχ' τό μαντύλι... ένα ένα ταμπιχλιμπιδία σ'... ένα, δαδ, τρία δαχτυλίδια, λάμπνε σαν φεγγάρ'... δυό σκληρίκια, δυό βραχιόλια, μίνια, ώρα, ένα χρσό γιουρνταν' χωρίς φλουριά... πήρ' ού δισόλις και σήκουσ'... άλλοιωτικο γιουρνταν' αυτοούνο!

Τό παλλικάρι έμεινε εύχαριστημένο απ' αυτήν την καταγραφή. 'Επαιξε σ' τα χέρια του ταμπιχλιμπιδία, όπως τάλεγε, σαν τό παιδι τα λιζά του, και χαμογελούσε γλυκά και κύτταζε τη Νικολάκαινα ήμερα, σαν νάθελε να της πη: για σου καλομοίρα! δεν πήγε ό κόπος χαμένος από σένανε! 'Επειτα για παρηγοριά:

— Μίν τα λυπάσαι — είπε — κυρ' άφέντρα τα μαλάματα! Κι' αν πέσαν τα δαχτυλίδια γλιέπ' κανεις τα δάχτυλα. 'Αμ φαίνται ή άρχοντιά, κερά μ' φαίνται, δεν έχ' ανάγκη από ντελαλή!... 'Σ' τ' αλήθεια, κερά, άει τώρα δός μ' κι' αυτοούνα τα σκληρίκια, π' φορξες, και τη βέρα, π' γλιέπ' σ' τό ζερβί σ'...

— Τα σκουλαρίκια να τα πάρης, καπετάνιε μου, μα ή βέρα είν' ό άρραβωνός μου... είν' άμαρτία...

— Σ' τό λαϊμό μ' νάνε! δός τηνε για και κόνς άλλο άρραβωνά... δεν χάθηκε ού κόσμος! 'Ετσ'

μπράβο! Τ' έχ' τώρα σ' τό δισάκι:

— Μια μεταξωτή φορεσιά, στέφανα, κερά, κυφέτα, και κάτι μικρά χαρίσματα... Πηγαίναμε να στεφανώσωμε σ' τη Κούμη...

— 'Ε! μπρέ γιέ μ' καμυό π' θάχη ού γαμ' προς κι' ή νύφ' για τ' άργοπόρεμα! 'Αλλα μελετάει ού ζευγας κι' άλλα λην τα βώδια!... Τίπτ' άλλο δεν έχ' κερά, έτε τίπτα: μέσ' τούν κόρφο σ', σ' τα φουστάνια:

— Τίποτα, καπετάνιε, έτσι με τη χάρι του 'Αϊ Νικόλα, πούχομε μπροστά μας. Βάλε μια γυνάικα να με ψάξη.

— Μωρέ σε πιστεύου, ζαβυλη!... Και ού, άρεντικό, πέ μ' την αλήθεια, σαν τη κυρά, να μίν σε 'γγιάξω καθόλ'... 'Αει να γλυτώνουμε!

— Τους παράδες μου τους πήρες — ειπ' εκείνος στενοχωρημένος τίποτ' άλλο 'πό τό ρολόι μου δεν έχω... πάρ' το μόνος σου, σαν μαύχεις δεμένα τα χέρια. Δεν μου λές, σ' τό θεό σου, πότε θα μου τα λύσης; φοβάσαι μίν πετάξω με δαύτα:

— Πάλε τα ίδια του διαόλ' ό τσιλιφίγκος! Κάτσ' αυτού δά και μίν κρινες, μη φξες και ζύλο της χρονιάς σ'... 'Ας έχ' τη χάρι ή κυρά, π' σ' άφίνου!

— Ναί, παλλικάρι μου! ό θεός να σου δώση

ΚΑΣΣΙΔΑΚΕΙΑ ΕΠΗ

ΚΑΣΣΙΔΑΚΙΣΤΗΣ :

- Τι διαφέρει δυστύχημα από κρίμα ;

ΜΑΛΛΑΡΟΣ.

- Να σου τὸ ξηγήσω μ' ἕνα παράδειγμα. Νά, ἂν ὁ Κασσιδάκις ἐπεφτε στὴ θάλασσα, θὰ ἦτανε δυστύχημα· μὰ ἂν τὸν ἔσωζε κανεὶς θὰ ἦτανε μεγάλο κρίμα.

ΚΑΣΣΙΔΑΚΙΣ (ποῦ ἔτυχε νὰν τάκούσει):

- Τοιαῦτα λογοπαίγνια οὐκ εἰσὶν ἴδια ἀνδρῶν σοδοῶν καὶ σφᾶς αὐτοῦς σεβομένων.

ΚΑΣΣΙΔΑΚΙΣΤΗΣ Α'

- Ἐμαθεὶς τί ἐπαθε ὁ μέγας μας καθηγητής, τὸ πνεῦμα τῆς ἀληθείας (καὶ κολοπιθείας) ὁ Χατζιδάκις ;

ΚΑΣΣΙΔΑΚΙΣΤΗΣ Β'

- Τι ἐπαθε ; Πές γρήγορα, βρε ἀδερφέ, μὲ τρομάζεις !

ΚΑΣΣΙΔΑΚΙΣΤΗΣ Α'

- Ω! τότε δάγκασε ἕνας σκύλος...

ΚΑΣΣΙΔΑΚΙΣΤΗΣ Β

- Μὰ τί ; Μήπως λύσσαξε ;

ΚΑΣΣΙΔΑΚΙΣΤΗΣ Α

- Όχι... εὐτυχῶς... λυσσαξε ὁ σκύλος...

Κ. ΤΕΦΑΡΙΚΗΣ

ΣΑΙΕΠΗΡ

ΑΦΡΟΔΙΤΗ ΚΑΙ ΑΔΩΝΙΣ

(Συνέχεια)

Εἴθως. Νὰ σ' ὁμιλῶ εἰπέ μου καὶ τὰ αὐτιά σου θέλω γοητεύει ἢ θὰ πηδῶ στὴν χλόη ὡς ἂν Ναιάδα ἢ εἰς τὴν ἄμμον ἴβνω θὰ χορεύω ἴσ' ἂν Νύμφη μὲ τὰ ζέπλεκα μαλιὰ τῆς, χωρὶς διόλου νὰ παρατηρήσεις τὰ ἔχνη τῶν βημάτων μου. Ὁ Ἔρως εἶνε Αἰθέρ διαπύρος. Δὲν ἔχει βάρος νὰ τὸν λυγίξῃ εἰν ἐλαφρὸς καὶ ἀνεβαίνει παντοσινά. Ἄπαυτο καὶ τὸ μαρτυρήσῃ τῶν λουλουδιῶν αὐτὸ τὸ σπρώμα

χιλιὰ καλὰ μὴν τὸν ξεσηδεύεις... Εἶνε πατέρας σου σ' τὰ χρόνια... - Αὐτὸ δὲν τὸ παραδέχομαι, γυναίκα, μὲ κανένα τρόπο ! Σῶνε καὶ καλὰ θες νὰ μὲ βγάλῃς γέρο, μ' αὐτὸ δὲν τὸ θέλει οὔτε ὁ θεὸς οὔτ' ὁ διάβολος ! Νὰ μὲ κἀνεὶς τὴ χάρι ! - Ντέ, βέ, οὐ χαντακουμένος ! Ρίχτηκε τῆς καρῆς ἄδικα κ' ἀσυλλόγιστα... - Αὐτὸ ποῦ σοῦ λέω, κεῖ γυναίκα ! Καὶ νὰ μὴ με συμπαῖς ἄλλοτες, σὰν λέω τὸ δίκιο μου, οὔτε νὰ μὲ πατῆς τὸν κάλο ! - Ββί, ββί, τοῦ διαδὸλ' ὁ σκυλόφραγος ! - Βε, πρελλάθηκες, χριστιανέ μου ; ἔχεις δρεξὶ νὰ ἴδῃ καμμιά τρομάρα ; Σύ, Θεοῦλη μου, λυπήσου με ! - Ψυθούριζε μὲ τρόμο ἢ Νικολάκαινα, ἔχοντας τὴν ψυχὴ σ' τὸ στόμα τῆς. - Κ' ἕνα ἄλλο πρᾶγμα θὰ σε παρακλέσω, φωνάζε πρὸς δυνατὰ ὁ κύρ Νικολάκης, ἀγοριοκυττάζοντας τὸν κλέφτη : νὰ μὴν ἔχῃς πολλὰ πολλὰ συναλιὰ μὲ τὸ παλλικκρεῖ, γιατί σπάζω σ' τὴ στιγμή τὰ σχοινιά μου καὶ τὰ κἀνω ὅλα θάλασσα ! Μπᾶς καὶ θάρρεις πῶς τὸ κοντυλομάχαρο πᾶχω γιὰ τὰ μάτια ; - Χά, χά, χά ! τοῦ διαδὸλ' τὸν καραγκιζῶ ! Βγάλ' τοῦ ὄρε, αὐτοῦνο τοῦ μαυρομάκικο !

ΣΤΟ ΦΥΛΛΟ

ΤΗΣ ΑΛΛΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

- ΑΛΒΕ. ΠΑΛΛΗ : Ὁ Κύκλωπας τοῦ Εὐριπίδη. - ΨΥΧΑΡΗ : Ἡ μετάφρασι τῆς «Ὁρέστεις». - Μ ΜΑΛΑΚΑΣΗ : Πεζὰ ποιήματα : Ἡ παλιὰ κρήνη. Ὁ χροστικός.

ποῦ ἀναπαύομαι. Γὰ ἀσθενῆ τὰ κρίνα ὅπου ἴσ' ἂν δένδρα ἰσχυρὰ βαστάζουν τὸ βάρος μου. Δρὸ μικρὰ περιστέρια μὲ σέρνουν ἀπὸ τὴν αὐγὴν ἕως τὴν νύκτα ἀνάμεσα τοῦ οὐρανοῦ κ' ὅπου θελήσω μὲ ὀδηγοῦν. Ἐν ᾧ λοιπὸν ὁ Ἔρως εἶν' τόσον ἐλαφρὸς, πῶς εἴμπορεῖς, παιδίον γλυκύ, νὰ τὸν φαντάζεσαι τόσον ὀγκώδη ; Πλὴν μήπως ἡ καρδιά σου εἶν' ἐρωτευμένη μὲ τὴν μορφήν σου ; Εἴμπορεῖ ἡ δεξιὰ σου τὸν ἔρωτα νὰ βρῆσκῃ στὴν ἀριστεράν σου ; Τότε ἀγάπησε τὸν ἑαυτὸν σ' ὁ ἴδιος ! Τὸν ἑαυτὸν σου ἀγάπησε καὶ περιφρόνει. Ἀφαίρει τὴν ἐλευθερίαν σου καὶ λέγει πῶς ἄλλος σοῦ τὴν ἔκλεψε ! Ὁ Νάρκισσος ἐπίσης ἀφῆκε καὶ ἀπέθανε τὸν ἑαυτὸν του θελήσας τὴν σκιάν του νὰ φιλήσῃ μέσα στὸν ποταμόν. Τὸ φῶς ἐπλάσθη γιὰ νὰ φωτίξῃ οἱ στολισμοὶ γιὰ νὰ στολιζοῦν πρὸς γέισιν τὰ ἔδραματα κ' ἡ ὠραιότης ἢ δροσερὴ διὰ νὰ θελγῃ, τ' ἀνήθῃ γιὰ νὰ ἀρωματίζοῦν καὶ τὰ δένδρα νὰ φέρουνε καρπούς. Ἐκεῖνο ποῦ αὐξάνει μόνον δι' ἑαυτὸ περιφρόνει τὴν φύσιν.

(ἀκολουθεῖ) ΜΙΧ. ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

- Ἀξίζει νὰ μάθετε μερικὰ πατριωτικὰ παρασκήνια ποῦ θέλουν νὰ ποῦνε μερικοὶ κακόδοιοι πῶς εἶναι καὶ συμπεροντολογικὰ παρασκήνια. - Λοιπὸν, ὁ Μιστριώτης φωνάζει γιὰ τις μεταφράσεις τῶν ἀρχαίων δραμάτων, πρῶτα γιατί εἶναι Δεληγιαννίκοι καὶ τὸν βίλανε νὰ δημιουργήσῃ ζήτημα καὶ δεύτερο γιατί εἶναι πρόεδρος τῆς ἐταιρίας πρὸς ρεζίλευτιν ἀρχαίων δραμάτων. - Τραβάει δὲ ἡ ἐταιρία ἀπὸ τὸ Κεντρικὸ ταμεῖο πέντε χιλιαδοῦλες δραχμὲς γιὰ κάθε ἀρχαίον δράμα ποῦ ρεζιλεύει.

Πάνω σ' τὴν ὄρα σφύριξε δεξιὰ τὸ καραοῦλι κ' ὁ Γιωργούλας ἔτρεξε κατὰ κεὶ μὲ τὸ ντουφέκι σ' τὸ χέρι σ' τὴ στιγμή καμμιά δεκαεὶα κλέφταις ὄλουθε ξεφύτρωσαν, σὰν τὰ μανιτάρια· ὁ Γιωργούλας ξανασφύριξε δυνατὰ, βάνοντας δύο δάχτυλα σ' τὸ στόμα του, καὶ τότε ἀπ' τὸ δεξιὸ τὸ μονοπάτι ἦρθε κουνιστός καὶ λυγιστός ἕνας λεβέντης ἴσα μ' ἐκεῖ πάνω, μὲ πέρδικας περπάτημα καὶ δαχτυλίδι μέση. Φαινότανε καμμιά σαρανταεὶα χρόνων ἄνθρωπος. Ἦτανε ὁ καπετάνιος, ὁ καπετάν Κόντος ὁ Μπισιρντής. Πέταε ψηλά ἡ ματιὰ του, ἀληθινὴ ματιὰ ἀίτου, καὶ δροσάτο χαμόγελο στόλιζε τὰ χεῖλια του. Ἡ περιφάνεια ἦταν γραμμὴν σ' τὴν ὄψη του, ποῦ σὰν μαγνήτη σὲ τραβοῦσε νὰ τὸν συμπληθῆς. Τ' ὄμορφο κεφάλι του, μὲ τὰ σγουρόξανθα μαλλιάκια, ποῦ γύρ' ἀπὸ τὸ φέσι ξεχειλίζουν, ταίριαζε γιὰ κεφάλι ἀγγέλου, γιὰ κλέφτικο δὲν τῶκανες ! Γὰ παλληκάρια του κἀναν ὄρα σ' τ' ὄνομά του, δὲν θέλανε πολλὰ λόγια, μ' ἕνα γνήσιμό του ἔμπαῖναν ἀφοβα καὶ σ' τὴ φωτιὰ καὶ σ' τὸ θάνατο ! Δὲν ἦταν πολὺς καιρὸς ποῦ βγήκε σ' τὸ κλαρί καὶ γιατί τ' ἀπεφάσισε κανεὶς δὲν μπόρεσε νὰ μάθῃ. Τοῦτο μόνον ξέρουσαν ὅλοι, πῶς κανεὶς φτωχὸς ἀπ' τὸν Κόντο δὲν ἀδικήθηκε, κανεὶς αἰχμαλώτος δὲν ἔχασε τὴ ζωὴ του. Ἐκλεθε τοὺς πλοῦσιους κ' ἔδωκε σ' τοὺς φτωχοὺς, σε κάθε

- Κι' ἀπ' αὐτὲς τις πέντε χιλιαδοῦλες παίρνουν αέρα τὰ μυαλὰ τοῦ σεβαστοῦ προέδρου. - Ὁ ὁποῖος—σεβαστὸς πρόεδρος, πάντοτε—φοβερίζει πῶς ἂν ξαναπαρσταθῇ ἡ «Ὁρέστεια» θὰ πᾶν νὰ κάψῃ ὁ ἴδιος τὸ Βασιλικὸ θέατρο, ἀφοῦ κάψῃ πρῶτα τὸ σπίτι του. - Κι' ὅμως ὁ ἀρχιταρταρίνος τὴν Κυριακὴν τὴν νύκτα ποῦγινε ἡ συμπλοκή, ἦταν κρυμμένος σπῆτι του, ἂν καὶ εἶχεν ὀρκισθῇ πῶς ἂν τολμήσουν νὰ παρρραστήσουν τὴν «Ὁρέστειαν»—τρέμετε, τύρνονοι!—θὰ φορέσῃ τὸν κόκκινον σκουφο καὶ θὰ ἠγνηθῇ τῆς φοιτητικῆς νεολαίας ! - Στὸν Κουρμαλίθειον διαγωνισμόν, ποῦ διεξάγεται στὶς στήλες μιᾶς ἀπογευματινῆς ἐφημερίδας, ἔχει υποβάλει μιὰ τραγωδία του, καθὼς μᾶς εἶπαν, καὶ ὁ κ. Πολ. Δημητρακόπουλος. - Τὰ πύρινα κατὰ τῶν δημοτικιστῶν ἄρθρα του εἶνε ἐκτὸς συναγωνισμοῦ. - Ἀγκαλά, λόγοι πατριωτικώτατοι τὰ ἐμπνεοῦν κ' αὐτὰ. - Θέλουν δηλ. νὰ εἰποῦνε πῶς ὁ κ. Πολ. καταφέρεται κατὰ τῶν δημοτικιστῶν καὶ τοῦ Βασ. Θεάτρου, γιατί δὲν ξαναπαίχτηκε σ' αὐτὸ ἕνα δράμα τοῦ αὐτοῦ ἔραμου. - Τὸ δρεῖμ' αὐτὸ στὴν πρώτη καὶ τελευταία του παράστασι ἐπίασε μόνον 137 δραχμὲς. - Λιγότερες δηλ. ἀπὸ τὸ δραματικὸν ζέρασμα τοῦ κ. Σαμποῦ ποῦ ἐπίασε 600 δραχμὲς, ἂν καὶ ὅλ' οἱ Δεληγιαννίκοι βουλευταὶ μοίραζαν εἰσιτήρια, γιατί εἶχαν πάρει τὸ ζήτημα πολιτικόν. - Ἀπὸ τὰ Ρωμέϊκα ἔργα τὰ μόνια ποῦφεραν παράδες εἶναι οἱ κωμωδίες τοῦ Λάσκαρα. - Τὸ πρῶτο βράδου ἐπίασαν 1370 δραχμὲς. - Ὁ σιαμαῖος φιλολογικὸς ἀδελφεὸς τοῦ κ. Πολ. κατὰγίνεται νὰ μεταφράσῃ τὸν «Ἰππόλυτο» τοῦ Εὐριπίδη ἀπὸ τὸ Γαλλικόν. - Τὸ νοῦ σου, μπίρμπα-Μιστριώτη ! - Τις ἀνοήσιες ποῦ εἶπε ὁ κ. Ἰψουουργὸς τῆς Παιδείας γιὰ τάρχαϊα δράματα καὶ γιὰ τὸ κ. Παλαμά, ὁμολογοῦμε πῶς δὲν τις εἶπε οὔτε αὐτὸς ὁ κ. Σαμποῦ. - Κι' ὅμως ὁ κ. Ράλης ποῦ τόσο φρόνιμα ἐπολιτεύθηκε στὸ Μιστριωτικὸ ζήτημα, δὲν εἶχε τὴν πρόνοια νὰ διατάξῃ τὸν ὑπουργό του νὰ βουθαθῇ καὶ νὰ μὴ ρεζιλεύῃ κ' ὅλο τὸ Ἰψουργεῖον μὲ τις ἀνοήσιες του. - Ἦμποροῦσε κ' νὰ τὸν πᾶψῃ ἄκομα τὸν κ. Φαρμακόπουλο, ἀφοῦ ὅσα εἶπε, οὔτε κλητήρας τοῦ Ἰψουργεῖου δὲν ἐπιτρέπεται νὰ τὰ πῇ. - Τὰ ἄρθρα τῆς δ. Ἀροδαφνούσας καὶ τοῦ κ. Σταμιόπουλου ποῦ εἶχαμε προαναγγεῖλει γιὰ τοῦτο τὸ φύλλο, εἴμειν γιὰτὸ φύλλο τῆς ἄλλης Κυριακῆς. - Ποῦ ἀφίνει ὁ Μιστριώτης νὰ μιλήσῃ κ' ἄλλος. - Νὰ μὴ ταραχθοῦν, γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ οἱ πρόμαχοι αὐτῆς γλώττης τῶν προγόνων ποῦ δημοσιεύομε σήμερα τὴν εἰκόνα τοῦ κ. Ψυχάρη. - Ἀποφασίσαμε καὶ μεῖς οἱ προδότες νὰ καταρτίσομε τὴν πινακοθήκην μας. - Θὰ ἔγχαμε τὴν «Ἐθνικὴ» πινακοθήκη, ἂν τὸ ἐπίθετο αὐτὸ δὲν εἶχε παραρεζιλευτῇ αὐτὲς τις μέρες. - Στὴν πινακοθήκην τοῦ «Νουμά» θὰ δημοσιεῖθοῦν εἰ εἰκόνας ὄλων ἐκείνων τῶν προδοτῶν ποῦ ἀγωνίζονται νὰ πείσουν τὸν κόσμον πῶς ἡ Ἑλλάδα δὲν πέθανε, ἀλλὰ ζῆ. - Δὲν ἦταν καμμιά ἀνάγκη νὰ διαμαρτυρηθῇ ἡ ἀγα

περίστασι ἀποδείχνοντας πῶς μὲ τὸ στανθὸ κατάντησε κλέφτης., Σὰν ἦρθε στὸ λημέρι πέταξε τὴν καπίτσα του σ' ἕνα σχοῖνο, σήκωσε τὸ φεσάκι του, μὲ τὴν χρυσὴ τὴν φοῦντα, καὶ σφύγγισε τὸν ἴδρωτά του μ' ἕνα κεντημένο μακτύλι, ποῖός ξερεῖ ποιανῆς νεράιδας χάρισμα. Ἦππε ὕστερα κρῖο νεράκι ἀπ' τὴν πηγή, μὲ τὸ τᾶσι του, καὶ πῆγε νὰ ἰδῇ τοὺς αἰχμαλώτους μὲ τὸ Γεωργούλα· αὐτὸς ἦτανε τῆς μπιστοσύνης του κ' αὐτὸν ἔφησε σ' τὸ ποδάρι του ἀπὸ βραδύς, πηγαινόντας γιὰ μερικαῖς ὥραις σ' τὸ χωριὸ του, νὰ ἰδῇ τὴ γρηὰ τὴ μάνα του, πρὶν φύγῃ μὲ τὸ μεπουλοῦκι γιὰ τὴ Ρουμῆλη. - Ἐ, βέ Γεωργούλα μ', καλὰ σὲς ἦρθανε τὰ πρᾶματα, εἶπε χαμογελῶντας σὰν εἶδε τόσοις αἰχμαλώτους σ' τὴν πλατεία. Δὲν τὸ πιστεύω νὰ μὲ παράκουσες καὶ νὰ τυράννησες τὸν κόσμον ἀσυλλόγιστα.. Σάματις πολλοὺς γλιέπω δεμένους, ὁρε γυιέ μ' ! - Θὰ τοὺς λύσω, γιὰ, βραδύ βραδύ, καπετάνι μ'. - Κακὰ ἔκανες καὶ ψυχρά, ψυχρογυιέ μ' ! Σοῦπα νὰ δένε ἄμα κανεὶς σὲ πολεμάη, ἄμα σὺρ' πιστόλ' ἢ μαχαίρ', σοῦπα νὰ δένε ἄμα οὐ τόπος ἦνε ζόρικος καὶ μποροῦν νὰ σ' φύγουν· ἄμ' ἰδῶ γιὰ τί τὸν ἔδεσες. ὄρε, αὐτοῦνο τὸ γέρο ; σ' ἐπολέμεις, βέ; αὐτοῦνο τὸ ζλάπ' ; ὄχι τὸ γέρο, μόν' οὐλοὺς νὰ τοὺς λύσης, μο-

πηγή μας «Εστία» πώς δὲν θαυμάζει τὸν Ψυχάρη κα τὸν Πάλλη.

— Κανείς δὲν τὴν κατηγόρησε γιὰ τέτοιο πρᾶμμα, γιὰ νὰ βοήθῃ στὴν ἀνάγκη νὰ διαμαρτυρηθῇ.

— Ἡ «Εστία» εἶναι ἀπλούστατα μιὰ τιμιωτάτη Ἀθηναϊκὴ ἐφημερίδα ποὺ κάποτε καὶ με θυσία τῆς κυκλοφορίας τῆς, τῆς ἀρέσει νὰ τραβᾷ τὸν ἴσιο δρόμο.

— Κι' αὐτὸ γι' Ἀθηναϊκὴ ἐφημερίδα εἶναι πολὺ, παραπολύ, καὶ τῆς τὸ ἀναγνωρίζουμε.

— Μᾶς ἐστειλαν μιὰ ἐξοχὴ γελιογραφία τοῦ Μιστριώτη, μὰ δυστυχῶς δὲν μπορούμε νὰ τὴν δημοσιεύσουμε, γιὰτ' εἶναι λίγο ἀδιάντροπη.

— Ἐπιγράφεται: «Τὸ στόμα με τὸ ὅποιο φθέγγεται ὁ Μιστριώτης» καὶ παρουσιάζει τὸ σεβαστὸ καθηγητὴ σὲ μιὰ στάσι πολὺ ἄερμη.

— Τὰ συχαρίκια μας στὸν ἐκτελεστὴ τῆς ἐξοχῆς αὐτῆς γελιογραφίας.

— Μιὰ ἀναφορὰ πρὸς τὸν Βασιλέα, τοῦ κ. Πολ. Δημ. φαιδρωτῆ, ποὺ δημοσιεύθηκε αὐτὲς τὲς μέρες τῆς ἀηθίας καὶ φαιδρότητος, εἴμπορεῖ ἀξιόλογα νὰ συνοψισθῇ στὸ ἀκόλουθο γνωστὸ τραγουδάκι:

Βασιλιᾶ μου
ἢ κοιλιᾶ μου
παίζει μέσα ταμπουρά,

Γιὰ πολλὰ τῶν
ρίξῃ κἄτι
καὶ σὲ με τὸ φουκαρι!

— Τὸ κἄτι δὲ αὐτὸ εἶναι κανένα κοκκαλάκι ἀπὸ τὸ Βασιλικὸ θέατρο.

Ο ΙΔΙΟΣ

Ἡ Κοινή Γνώμη

Ο ΣΟΛΩΜΟΣ Κ' Η ΓΛΩΣΣΑ ΜΑΣ

(Ἀνοιχτὸ γράμμα στὸ Δῆμαρχο τῆς Ζάκυθος (*))
Panderma Turquie d' Asie (**)
12 τοῦ Θεριστῆ 1902
Ἀξιότιμε κ. Δήμαρχε
Σὰς προσκυνῶ

Ἐνας ἀπ' τὰ βῆθια τῆς Ἀνατολῆς, γκα.διωμέ-
νος με τὴν Τέχνη καὶ μυστικὸς λάτρης τοῦ Μεγάλ-

(*) Τὸ γράμμα ἀπὸ τὸ 'στειλα τότες στὸν κ. Δήμαρχο, τὸ 'στειλα καὶ σὲ καναδυὸ φημερίδες ἴσως καὶ τὸ τυπώσι καμιά, μὰ τίποτε, εἶχε πάθει τότες ὁ κόσμος ἀπὸ δασκαλοφοβία.

(**) Ἐκεῖ εἴμουν τότες.

νομιᾶς! Τε' ἔφαξες καλὰ μὲν ἔχνε ὄπλο:

Τε' ἔφαξα. «Ὁ, τ' εἶχαν τὰ πῆραμ'... Ἐνας μοναχὰ τραβῆε πιστόλ' φεῖδ' κολωβό, σκλι λυσαίρκο! Εἶδαμ' καὶ πάθαμ' νὰ τοὺν δέσωμε, τοῦ διακόλ' τὸ γγόνι!

— Εἶπα, ὁρέ, πὼς εἶχες πιότερη κρίσι σ' τὸ ξερὸ σ' μὰ βρέθκα ψεύτης. Ποῦ θὰ σ' φύγουν ἀπὸ 'δῶ οἱ ἔρμοι τοῦτοι πῶνε σαν τὰ πλῆλ' σ' τὴν παιδα; ἕνα μονοπάτ' ἀπὸ 'δῶ κι' ἄλλ' ἀπὸ 'κεῖ, μπρὸς γαρμενὸς καὶ πίσω ρέμμα! Ποῦ θὰ σ' πᾶνε, ὁρέ, οἱ δόλιοι θὰ πετάζνε: "Αἰ χὰς' καὶ λὺς' τους γρήγορα! Ψήθηκαν οἱ ἄνθρωπ' μέσ' σ' τοὺν Ἥλιου!

— Τὸ κριάρ' ποῦ 'συρε τὸ πιστόλ' δὲν τὸ λύνου, καπετάνιε πετάει σαν τὸ πλι καὶ πάει γόνια! — εἶπ' ὁ Γεωργούλας, κακιωμένος λιγάκι γιὰ τὸ μάλωμα.

— Αὐτοῦνος δὲ κατὰπρωτος θὰ λθῇ! — Εἶπ' ὁ καπετάνιος καὶ με μιὰ ματιὰ του ἄγρια ἔκανε νὰ βουβαθῇ ὁ ψυχογυῖος του— Τέτοιους σὲ θέλου νᾶξς μπροστά σ' λυτούς καὶ νὰ τοὺς κρατῆς μοναχὰ με τὸ μάτ'! Δὲν κουττᾶς νὰ τὸ κάνε; εἶσαι παλλικάρ' τῆς φακῆς...

— Θιὸς χωρῆσ' τὴ μάνα σ' καὶ τὸν πατέρα σ' καπετάνιε μ', δὲν τῶκανα χαλάλι αὐτὸ τὸ πρᾶμμα! — Φώναξε με χαρὰ ὁ Φῶτος, μόλις τὸν λύσανε, καὶ προχωρῶντας θαρρετὰ σ' τὸν καπετάνιο — Τ' ἀξίζεις

λου θεμελιωτῆ τῆς Νεοελληνικῆς Ποίησης, μὴν μπορώντας νὰ 'ρθῶ νὰ παρευρεθῶ στὴ γιορτὴ ποὺ γιὰ τὰ ἑκατὸ του 'τὰ χρόνια κάματε—ἐφτυχισμένοι ἐσεῖς Ζακυθιανοὶ ποὺ λάβατε τέτοιον Πατριώτη— παρακολουθοῦσε με λχτάρα καὶ καρδιοχτύπι ὅ,τι γίνονταν καὶ ὅ,τι δὲ γίνονταν ἐκεῖ κάτω.

Με λύπη μου καὶ με κατασυντριμμένη καρδιά εἶδα πὼς ὅλη ἡ γιορτὴ εἶτανε δασκάλικη, εἶτανε δηλαδή μιὰ βροσιὰ ἀγνάντια στὴ μνήμη τοῦ Ποιητῆ ποὺ ἔγραψε τὸν ἀθάνατο ἐκεῖνον τὸ «Διάλογο» μεταξύ δασκάλου καὶ ποιητῆ· τοῦ Ποιητῆ ποὺ ὀνόμασε κλέφτη ἐκεῖνον πῶς γράψε «ἀρκατωλοὶ καὶ κλέπται» κι' ὄχι κλέφτες· τοῦ ποιητῆ ποὺ μάλωσε τὸ Ρῶμα γιὰτὶ χαλνοῦσε τὴ γλῶσσα λεγοντας «ὦ καλύθη πτωχότατη», ἀντὶς «ὦ φτωχότατο καλύβι» κτλ. Εἶτανε βροσιὰ καταπάνου τῆς Μακάριας ψυχῆς τοῦ Ποιητῆ ἢ δασκάλικη ἀφτὴ γιορτὴ καὶ θὰ τὴ φυγαδεύε ἀπὸ κεῖ βέβαια· ἀλλ' ὡς θὰ κάμνε κάθε τρόπο νὰ βουδάει τὸν κ. Μιστριώτη ποὺ τότε βλάτατε νὰ παίνεσει τάχα τὸ Σολωμὸ βρίζοντας με τὴ σὴ ἀπλοκαρδιά τὶς ἀρχές Του τὶς μεγάλες, τὶς αἰώνιες, τὶς ἀθάνατες, ποὺ γι' ἀρτίες καὶ μόνες τιμιέται καὶ δοῦξάξεται, γιὰτὶ μπόρεσε καὶ μάντεψε τὴν Ἐπιστήμη με τὸ μέγало του πνεύμα, ὅταν ἀφτὴ ἀκόμα εἶτανε στὰ σπάργανα. καὶ τώρα ποὺ ἀξιῶθηκε ἡ Ἐπιστήμη—ἡ Γλωσσολογία λέγω— μὰς διδάξε ἐμπειρικά, ὅ,τι ἐκεῖνος ἀνακάλυψε προφητικὰ· γιὰτὶ εἶναι Προφητάδες οἱ Ποιητάδες· γιὰτὶ ἡ ἀβγὴ σὰν ἀνατέλλει, πρῶτα τὶς ἀψηλές κορφές φιλάει.

Θὰ τρίζανε βέβαια ἀπὸ ἀγανάκτηση τ' ἀχιουρωμένα κοκκαλάκια Του, ἐκεῖ ποὺ κοίτονται, ὄντας νοιώσανε πὼς τὰ παιδιὰ Του γιορτάζοντας τὴν Ἁγία Μνήμη Του χεροκροτοῦνε τὸν ὕβριστὴ του. Γιὰτὶ τὰ λόγια τοῦ κ. Μιστριώτη εἶτανε τὰ ἴδια ποὺ ἔγραφε στὰ χρόνια τοῦ Ποιητῆ ὁ δάσκαλος ἀρχισυντάχτης τοῦ «Λογίου Ἐρμού» ἐνάντια σὲ ὅσους ἀγαπούσανε τοῦ Σολωμοῦ τὴ γλῶσσα, τὴν ἐθνικὴ τὴ γλῶσσα. Καὶ σήμερα ὕστερ' ἀπὸ ἑκατὸ χρόνια με τὸ σὸ φῶς τῆς Ἐπιστήμης καὶ με τὰ τόσα ποὺ γραφῆκανε καὶ ξεδιαλῆσανε καὶ ξενουχίσανε τὸ ζήτημα, ἀρίστατε τὸ Δάσκαλο γκιωμαίζοντας τὸν Ποιητῆ νὰ πεῖ «χυδαῖστάς» ἀφτούς ποὺ γράφουνε τὴ γλυκειὰ του γλῶσσα καὶ προσπαθοῦνε νὰ συνεχίσουνε τὸ Ἱερό Του λόγο. Ἐφτανησιώτες λοιπὸν εἴσαστε σεῖς, ἢ ξεφτυλιστήκατε καὶ πάτε!

Ἀξίος γιὰ ἔλεος ὁ ἔλλογιμος καθηγητῆς με τὶς μεσαιωνικῆς του ἀηθίες! Κρίμα στὸ Ἔθνος Σου,

τοῦπε, νὰ σὲ προσκυνῶν τὰ παλλικάρια... μ' δίνεις τὸ χέρι σ' νὰ τὸ φιλήσω!

— Γιὰ σ' παλλικάρη! Ἐτσι γιὰ μ' ἀρέσουν οἱ νηοὶ, φιλότιμοι, με καρδιά, γεμάτ' φωτῆ καὶ λαύρα... Αἶ, ρέ, κατακαυμέν' ρωμηοσύνη! Πᾶν νὰ σὲ χαλάσουν τοῦ διακόλ' οἱ καλαμαράδες...

Κατέβασε ὁ καπετάνιος συλλογισμένος τὸ κεφάλι του κι' ἕνα θολὸ δάκρυ κατακύλισε ἀπ' τὰ αἰσθαντικὰ του μάτια· Ποιὸς ξέρε μὴ γι' αὐτὸ δὲ βγήκε σ' τὸ κλαρὶ ἐπαναστάτης κι' ἔβγαλε σ' τὸ σημάδι τὸ κεφάλι του, γιὰ νὰ μὴ βλέπῃ πὼς κάθε μέρα ὁ τόπος του φράγγει, πὼς ἔδιωχναν τὰ στενὰ τὴ φουστανέλλα καὶ μ' αὐτὴ, ὠϊμένα, τὴν ἀγάπη γιὰ τῆς πατριδος τὴ λευτεριά, ὅπως οἱ πκτέρες μας τὴ νοιώθανε, τὴν ἀγάπη γιὰ τοῦ Χριστοῦ τὴν πίστι τὴν ἀγία... Ἀχ ναί! ἀπὸ τότε μιὰ μιὰ χλωμάζαν καὶ σθύνανε ἢ συνήθειαι ἢ πατρογονικαῖς, ποὺ στήριξαν καὶ ζηλευτὰ ἀναδείξαν σ' τὴν Ἑλλάδα τὴν οἰκογένεια, ἀπὸ τότε λίγο λίγο ἀρχίσανε νὰ μοιάζουμε τῆς καρακάξας ποὺ ἔχασε τὴν περπατησιὰ τῆς με τὴ μίμησι τῆς πέριδικας! Ἐτσι πλῆθιναν ἢ ζετισίπωτες φαμελλῆς καὶ γεννήθηκαν στριγγλιάρικα, ποὺ ἔχασαν τὴ γλῶσσά τους μαθαίνοντας τῆς φράγγικες! Μπᾶς καὶ λέω ψέμματα; Αἶ ρέ κατακαυμένη ρωμηοσύνη! σὲ χαλάσαυκετο δικὸ του οἱ κα-

Μακαρίτη Σολωμέ, ποὺ διαίλεξε τὸν ἄθρωπο νὰ σὲ ὀμνήσει. Κρίμας καὶ στὰ παιδιὰ Σου ποὺ χεροκροτοῦσαν τὸ δάσκαλο, ποὺ μπρὸς ἀπὸ τόσα χρόνια ἐσὺ τότε γελωτοποιήσες παρουσιάζοντας τονε γυμνὸ μπροστὰ στὸν κόσμο με τὸν ἀμίμητο Σου τὸ «Διάλογο».

Καὶ δὲ βρέθηκε κανὸς Ρωμιὸς, κανὸ πατριώτη τοῦ Σολωμοῦ νὰ βγάλει νὰ διαβάσει ἐκεῖνον τὴν ὄρα τὸ «Διάλογο» του, ἀπάντησι γιὰ ὅσα ξεροβόλησε ὁ Δάσκαλος ἀγνάντια στὴ μνήμη τοῦ Σολωμοῦ κι' ἔτσι νὰ μιλήσῃ ὁ ἴδιος ὁ Σολωμὸς ἀντὶς γιὰ κάθε ἀπυλογητῆ: Σὺς χαιρετῶ, κ. Δῆμαρχε.

Κρίμα σου Ρωμαῖκο!
Κακόμυρε Σολωμέ!

Πρόθυμος
ΜΕΝΟΣ ΦΙΑΝΤΑΣ

Κοντὰ στὸ γράμμα εἶχα καὶ τοῦτους τοὺς στίχους κατὰ τὸ ὕφος τοῦ Ποιητῆ:

Ἀπὸ τὴν καρδιὰ βγαλιμένη,
τοῦ λαοῦ μας τὴν ἱερὴ
κι' ὄπ' τὴν πέννα δουλεμένη,
τοῦ τεχνίτη τοῦ Ποιητῆ,

Στὰ βιβλία του μέσα ἐκρύφτης
πικραμένη, ντροπαλή,
ὅταν κάποιος γλωσσοπνίχτης
στοῦ Ποιητῆ μας τὴ γιορτῆ

Σ' ἐβρίζε μ' ἀδιαντροπία
μπρὸς τὴν νέα τὴ γενεὰ
ποὺ ἡ δασκάλικη μαγία
τὸ ἔχει πάρει τὰ μυαλά.

Κάτσε τώρα κι ἀκαρτέρες
ἕνα νέον ἐγδικητῆ
ποὺ με γιγαντένιο χέρι
σὰν κ' ἐκεῖ τοῦ Ποιητῆ.

Νὰ πατάει τοὺς ὄχτρούς σου
νὰ ξεθάφει σε ἀπὸ κεῖ
καὶ με θρίαμβο ἀπὸ δικούς σου
τέτοια λόγια νὰ σοῦ πεῖ:

—Γεῖ σου, ὦ γλῶσσα μας ἀγία,
μὴ δειλιᾶς τώρα ἐσὺ πλιὸ
τῶ δασκάλων τὴ μαγία
φῶτας, φῶτας τὸ Λαὸ

M. Φ.

ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΝ
ΠΡΙΝΑΡΗ-ΦΟΥΝΤΟΥΚΛΗ
ΟΔΟΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΑΡ. 26Α

λαμαράδες...

— Νὰ τὸ χαιρεσαι, Γεωργούλα μ', εἶπε ξανὰ ὁ καπετάνιος, σὰν γλιέπε ἀκόμα παλλικάρια, π' δὲν γκλωποῦν νὰ σ' ἀνοίξουν με μιὰ γροθιά τὴ μύτη, νὰ ἰδῆς τὸν οὐρανὸ σφοντύλ! Νὰ τὸ χαιρεσαι! Μαρτυραεῖ πὼς δε μαχαρίστηκε κατὰ ντίπ τὸ ρωμῆικο, πὼς βρίσκες ἀκόμα κἄπ' τὴ λεβεντιά, σαν καὶ πρῶτα λουλουδισμέν'... Ἀδέρφια μας, ὁρέ, δὲν εἶν' οὐλ' τοῦτοι; Τούρκους τοὺς θάρρεφες; θὰ μ' πῆς; γιὰτὶ τοὺς κλιέφτες; Αἶ! ἔτσ' τῶφερε ἢ κατάρα...

— Καπετάνιε! — εἶπε τότε ὁ Κύρ Νικολάκης, τριβοντας ἀκόμα τὰ μουνδικασμένα χέρια του — τὸ παλλικάρη ἀπὸ 'δῶ γύρεψε νὰ σοῦ φιλήσῃ τὸ χέρι, ἐγὼ θὰ σοῦ τὸ σφιζῶ με τὴ καρδιά μου. Τῶφερε ἀνάποδα, ὅπως λές, ἢ κατάρα, μάχεις χρυσὴ καρδιά, εἶσαι πατριώτης, μπορεῖ κανεῖς...

— Βρὲ σὺ δῶ πέρα, κύρ Νικολάκη, καὶ σὲ δέσαμ' κι' ὄλας; — Εἶπ' ὁ καπετάνιος, κυτᾶζοντας αὐτόν μ' ἀγάπη κατὰμματα.

— Δὲν μοῦ λῆς ποῦ με ξέρεῖς; Δὲν θυμάμαι, μὰ τὸ θεὸ, νᾶχαμε ποτὲς γνωριμία.

(Ἀκολουθεῖ)